

Huorasatu

Laura Gustafsson

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Huorasatu

Laura Gustafsson

Huorasatu Laura Gustafsson

Huora, neitsyt, äiti, madonna vai Cher? Suppeahko valikoima. Huorasatu kertoo totuuden naisen esihistoriasta, klitoriksen mysteeristä ja naisvankilan jännittävästä arjesta sekä siitä, mitä todella tapahtuu tyttöjen makuuhuoneissa. Teos pureutuu rujan runollisesti jumaluuteen, eläimellisyyteen ja ihmisyyteen, naisten ja miesten väliseen ristiriitaan, sopivan pukeutumisen ongelmallisuuteen, väkivallan välttämättömyyteen, seksin pohjattomaan hämmentävyyteen, rahaan ja rahattomuuteen sekä tietysti lihaan, kaikissa ilmenemismuodoissaan.

Kirja näyttää keskisormea kaikkien niiden puolesta, joita on kohdeltu epäoikeudenmukaisesti lajin, sukupuolen, seksuaalisen suuntautumisen tai sosiaalisen statuksen vuoksi.

Huorasatu on tekijänsä mukaan vähän kuin Raamattu. Vain lyhyempi.

Huorasatu Details

Date : Published September 2011 by Into Kustannus

ISBN :

Author : Laura Gustafsson

Format : Hardcover 296 pages

Genre : European Literature, Finnish Literature, Fiction, Fantasy, Feminism

 [Download Huorasatu ...pdf](#)

 [Read Online Huorasatu ...pdf](#)

Download and Read Free Online Huorasatu Laura Gustafsson

From Reader Review Huorasatu for online ebook

Lumissa says

Oikein riemastuttava lukukokemus! Näin kirjan näytelmäversion aikana, se oli jokseenkin sekava ja latteahko kokonaisuus, ja niin jäi kirjakin vuosiksi lukematta. Harmin paikka, sillä se mikä ei toiminut näyttämöllä, toimikin tekstinä erinomaisen hyvin.

Kielelliset roiskaukset jaksoivat parhaimmillaan aidosti naurattaa, huonoimmillaankin nytkäyttää suupieltä. Absurdi tarina, mytologiaviittaukset ja vauhdikas juonenkuljetus muodostivat yhdistelmän, joka hieman lyhennettynä olisi hengästyttänyt vähemmän, eikä olisi tarvinnut edes jäädä harkitsemaan kolmen ja neljän tähden välille kuten nyt kävi. Törmään kuitenkin niin harvoin hyvään huumorikirjallisuuteen, että jo yksin siinä onnistuminen käänsi vaa'an lopulta neljän tähden puolelle.

Niko Vantala says

Siinä missä Juha Vuorinen on tehnyt Suomen oloissa sievoista tiliä sovinistisella alapäähuumorillaan ja innostanut siinä ohessa myös juuri ja juuri lukutaitoisen kansanosan kaunokirjallisuuden pariin lataa Laura Gustafsson varsinaisen kirjallisen vastapommin. Vuorisen sovinismi on nimittäin lasten leikkiä verrattuna Gustafssonin telaketjufeminismiin - vai olisiko ydinpommifeminismi osuvampi nimitys? Gustafsson ei halua jäädä jälkeen myöskään alapääosastossa ja seksismissä, vaan antaa paukkua oikein olan takaa. Huorasadussa killbillmäinen väkivaltafantasia yhdistyy kreikkalaiseen jumaltarustoon, josta löydetään tai ollaan löytämättä vastauksia perimmäisiin kysymyksiin. Myös Raamattu saa kuulla kunniansa. Kaiken taustalla kirkkaanpunaisena hehkuva feminismi ja suoranainen miesviha ei täytä mitään loogisuuden vaateita, eikä se varmasti ole tarkoitukseen. Tämä Finlandia-ehdokaas (!) on paikoitellen aika viihdyttävää ja oivaltavaakin luettavaa, jollei ideologian käsittämättömän epäloogisuuden anna häiritä.

Laura says

Aika tasan puoleenväliin pääsin, kunnes totesin, ettei pelkillä - sinänsä hauskoilla - tyyliseikoilla korvata puuttuvaa juonta.

Tuukka Aaltonen says

Huorasadun lukemiseen meni kolme ja puoli vuotta mutta viimeinkin pääsin loppuun asti. Kirjan kerronta on virkistävän omanlaistaistaan. Ensin ihmettelin näennäisesti näytelmäkirjamaista kerrontaa ennen kuin sain tietää, että tarina on alunperin ollut nimenomaan näytelmä ennen kirjaksi kirjoittamista.

Tarina oli kuitenkin turhan poukkoileva eikä onnistunut pitämään minua mukanaan. Eteenpäin lukeminen oli aktiivista yritystä lukea eikä innolla eteenpäin soljuvaa kirjan ahmimista. Joku toinen kirjoitti täällä arvostelussaan, että kirja olisi toiminut paremmin tiiviimpänä kokonaisuutena ja olen samoilla linjoilla. Vaikka asioiden vieminen äärimmäisyyksiin on Huorasadun tyyli niin se tuntui pidemmän päälle yhä

raskaammalta ja hieman itseään toistavalta. Kolme tähteä kuitenkin siitä, että kirja puhutteli, teki asioita eri tavalla ja oli paikoin ihan viihdyttäväkin.

Outi says

3 ja puoli tähtöstä. Huorasatu oli sinällään virkistävää kielellistä tykitystä ja seikkailua genrerajojen yli ja ympäri. Pidin eri viittauksista, erityisesti laululyriikoista kappaleiden alussa, vaikka varmasti suurin osa meni ohi. Kirja olisi vaatinut ehkä hieman tiivistämistä.

Sanoma ja kaiken maailman sorron ja alistamisen esiintuominen olivat tärkeitä ja hyviä pointteja, mutta tarttuuko kirjaan ne, jotka sanomaa kipeimmin tarvitsevat? Tällaiselle jo mielipiteissään vahvalle feministille sanoma oli ehkä liian selviö, ei niinkään silmiä avaavaa.

Ilona says

Hyvin erikoinen, riemastuttava, ällöttävä, hätkähdyttävä, suututtava, rönsyilevä, naurattava, joskus kyllästyttävä ja sekavakin lukukokemus naiseudesta, tytöistä, miehistä, jumalista, feminismistä, seksistä, rakkaudesta ja sankaruudesta.

Susa says

Kolme, kolme puoli?

Raivokas, sekopäinen ja räpävitön aikuisten satu, teemoina feminismi ja vegaanius. Itse en tykännyt ollenkaan neljännen seinän rikkomisesta, mutta makuasia - jotkut sietää paremmin. Mulle olis voinut kans tiivistää aika paljon. Revittely väsyttää pidemmän päälle. Olisi varmaan ollut parhaimmillaan ilmestymisvuonna, nyt vähän tuntuu että tämäkin on jo vähän nähty. Kuitenkin melko kivasti hauskoja heittoja ja huomioita nykypäivän Suomesta, kreikkalaisilla jumaltaruilla höystettynä.

Lukukokemuksena kuitenkin aika vaikea tähdittää. Ärsytti, kun oli tarkoituskin. Mutta toisaalta oli hauska. Toisaalta ärsytti. Toisaalta suosittelisin kuitenkin kokemuksena? Lukeminen oli mulle kuitenkin melko helppoa, näytelmä-tyylisyydestä huolimatta. Mennään kolmella tähdellä.

Pia says

Höh.

Potentiaalia oli vaikka kuinka, mutta lopputulos jäi latteaksi.

Kirjailijan olisi pitänyt vain muutamassa henkilöhahmossa, eikä heitellä jatkuvasti uusia nimiä tai persoonia mukaan. Juoni jäi vähän puutteelliseksi.

Parasta antia oli välitarinat, erilaiset kertomukset maailmasta ja naisista.

Laura says

Ihanan absurdi ja mustan humoristinen. Joissain kohdissa taso vähän notkahti, mutta hyvät kohdat korvas kaiken. Ah.

Maarit says

Huorasatu alkoi melko selkeästi, mutta kirjan edetessä juonen puutteen tai sen keksimisen kirjoittamisen aikana kyllä huomasi mieleen jääneestä "mitä tässä kohdassa nyt tapahtui ja mihin tämä juttu liittyy vai liittyykö se mihinkään" -tunteesta. Henkilöhahmoja kirjassa oli paikoin jopa liikaa, osan olisi ehkä voinut jättää pois. Lisäksi kirjan melko suora sanoma miehistä julmina sikoina häiritsi paikoin lukemista, samoin kuin rivien välistä tunkeva sanoma siitä, kuinka liha(nsyönti) on murhaa ja tuomittavaa. Joissain kohdin kirjasta sai irti pari kohtalaista hymähdystä lähinnä juttujen absurdiuden vuoksi. Arvosanaksi annan 2 tähteä, potentiaalia olisi ollut enemmänkin.

Anniliina says

Kiikuin tuossa kolmen ja neljän tähden välillä, ja kallistuini neljään siitä yksinkertaisesta syystä, että romaanin ainoa taikka tärkein tehtävä ei ole miellyttää lukijaa, eikä oma viihtyvyys ole teokselle tärkein laadun mittari.

Huorasatu oikein pelleili kustannuksellani, ensi sivuilla ärsytti ja inhotti, hiljalleen vauhtiin alkoi tottua, välillä nauratti, sitten taas turhautti. Kirjan hienoimpia hienouksia oli jatkuva intertekstuaalisuudella leikittely ja subtekstien asettaminen uuteen valoon naisnäkökulmasta käsin, sekä kaikenlainen häpeilemätön uudelleenkirjoittaminen.

Ei Huorasatua oikein tee mieli feministiseksikään kutsua, kun sukupuolisuhdanteet käännetään pääläelleen eikä tasa-arvoon, mutta ajatuksia teos herätti, ja lukemisen jälkeen pää tuntuu aika täydeltä. Ja olihan sitä materiaalia, oli antiikin Kreikan tarusto, naisten asema työmarkkinoilla, thaimaalainen prostituutio ja ihmiskauppa, kristinuskon patriarkaaliset rakenteet, ja vielä mitä. Kaikkea höykytetään sellaisella tahdilla, että moneen kertaan piti miettiä, onko tämä nyt mielensä pahoittamisen kokoinen asia, vai pelkkä kärjisty tyylikeinona. Päädyin joka kerta jälkimmäiseen.

Ja juuri tämä tekee Huorasadusta itselleni kolmen tähden sijaan nelitähdistä: ei se, nautinko olostani sitä lukiessa (tahallisetkin kirjoitusvirheet aiheuttavat vähän sydämentykytystä), vaan se, onko kirjan jokainen räävitön ratkaisu lopulta harkittu ja tiedostettu teko. Huorasatu hyvin tietoinen omasta törkeydestään. Ja juuri siksi niin hyvä.

(Kuitenkin uskon vahvasti, että kirjan luotaantyöntävä kansi on vähentänyt myyntiä rajusti. Vaikka kansi toki vastaa sisältöä tyyllisesti, olisin silti mieluusti suonut kanteen jotain vähän lukijaa houkuttelevampaa. Koska ei tätä kannen takia kannata jättää lukematta.)

Jenni says

Olipa absurdi lukukokemus. Niin absurdi, etten oikein vieläkään osaa sanoa, tykkäsinkö.

Juonessa ei ole päätä eikä häntää, mutta tilannekomiikkanahan tämä kai pitäisi ottaa. Naiset (jumalaiset ja kuolevaiset) seikkailevat ympäri Suomea, Kreikkaa ja Tuonela ja sekoilevat mitä kummallisimmilla tavoilla. Kirjan vahvuus on sen kieli, dialogi joka vie mennessään, joka on ihan kuin oikeasta elämästä.

Gorea oli sen sijaan vähän liikaa omaan makuun. Ja se totaalinen seurattavan juonen puute, no kyllähän se vähän häiritsi.

Satu says

Näytelmäkirjailijan romaaniesikoinen on ravisteleva kuvaus maailmasta, jossa itsestäänselvyyksiä ei ole. Pidän siitä, miten Gustafsson saa sekoittumaan toden ja fantasian, kauniin ja rujan.

Tärkeä kirja.

Make says

Olipas tykitystä! Kuulostelen, nousen varovasti ylös, köhin hieman ja pudistelen liiemmät pölyt vaatteista. Selvisin Huorasadusta hengissä vaikka olen mies! Jei!

Ja kyllähän tässä kirjailijaa ymmärtää. Naisia ovat miehet kohdelleet kuin maailman neekeriä (John Lennonin sanat, eivät minun) ammoisista ajoista, ja kyllä asianmukainen reaktio siihen tosiasiaan on aggressiivinen raivari, josta tässä teoksessa on pitkälti kyse.

En siis harmittele sitä, että joka ainoa miespuolinen hahmo - paitsi yksi! - on tässä on joko machopaska tai tekopyhä vinkuja. Bring it on, ja mikäs ettei kun mustasta satiirista on kyse. Kahden tähden verran miinusta annan sen sijaan siksi, että...

a) kirja on liian pitkä. Slayerin keikat kestävät max 80 min. ja siihen on syynsä. Huorasadunkin tyyli on about thrash metallia mutta keikan pituus n 2,5 h. Ja se on liikaa.

b) vaikka antiikin taruston ja muidenkin mytologioiden hahmoja on näppärä käyttää aikamme ilmiöiden (ja sitä kautta ihmisluonnon ajattomuuden) käsittelyyn, Gustafsson vie sen niin pitkälle, että jopa tämmöinen uskontotieteen FM joutuu pinnistämään muistiaan ja luentonoottejaan pysyäkseen joka kohdassa tekijän alluusioiden matkassa. Ja sekin on taas liikaa. Sitä paitsi LG kyllä häviää tässä kohdassa miehelle: Neil Gaiman nyt vaan osaa pyörittää jumaluussirkustaan taitavammin.

Propsit: oikea asia, vimma, sanankäyttö, asenne, löyly

Pyyhkeet: pituus, yhden moodin taktiikka, tarkoitukseen nähden ylenmääräinen myyttireferointi

Jenni says

Tämä oli luettavana opintojen tiimoilta ja kannen sekä nimen perusteella olin vähän ennakkoluuloinen. Teos kuitenkin imaisi minut heti mukaansa, pitkään aikaan ei kirja ole minussa herättänyt näin voimakkasta lukuhaltua (mikä on sääli). Huorasatu on vauhdikas ja virkistävä, myyttien logiikka pätee niin kuoleman kuin henkiinherättämisenkin suhteen, itsestäänselvyyksiä ei ole ja mikä parasta, kirja ei pyytele anteeksi. On tavattoman virkistävää lukea välillä jotakin, jossa esitetään sellaisia väitteitä kuin "miehet ovat sikoja" eikä perään tarvitse sisällyttää monen sivun mittaista esseetä siitä, kuinka tietenkään kaikki miehet eivät ole ja miten maailma ei ole niin mustavalkoinen jne. Teos on totta kai liioittelua täynnä, satiirinen tehokeinohan se on, niin on tarkoituksin, ja teos antaa lukijan itse tehdä johtopäätöksensä siitä, missä määrin ollaan liioiteltu sen sijaan, että taipuisi pehmittelemään ja pahoittelemaan. Hävytön suorasukaisuus toimii ja toisaalta ei niin pientä pilaa ettei totta toinen puoli.

Tämä kirja tekee juuri niin kuin tahtoo ja se vetosi minuun suuresti. Ihan kirjallisuuden konventioidenkin tasolla kirja haistattaa vitut säännöille; huutomerkkejä käytetään juuri niin monta peräisin kuin huvittaa, puhekieltä voidaan sekoittaa mukaan aivan vapaasti, dialogin merkitsemisessä lainausmerkit ja näytelmäkirjoituksen tyyli vaihtelevat. Jopa niin sanottu neljäs seinä rikotaan eräässä vaiheessa perinpohjaisesti, kun kirjan hahmot kutsuvat kirjailijan avukseen osaksi tapahtumia.

Suomalaisten nuorten naisten, Millan ja Kallan, tarinoita on kiinnostavaa seurata heidän päätyessään ilotyttöiksi ja kamppaillessa epäoikeudenmukaisuuksia täynnä olevassa maailmassa. Huomattavan lisänsä tuo kuitenkin mukanaan tarinan mytologinen puoli eri tarustojen jumalattarien ja jumalten liikkuesssa ihmisten joukossa kuin se olisi maailman itsestään selvin asia. Afrodite lähtee hakemaan rakastettuaan ylös kuolleiden valtakunnasta, mutta päätyykin Helvetin sijasta Helsinkiin, hän tapaa Millan ja Kallan ja monenlaisia käänteitä seuraa. Mitä enemmän tuntee mytologisia tarustoja - pääasiassa antiikin - sitä enemmän teoksesta varmasti saa irti, mutta puutteellisemmallakin yleistiedolla teos tarjoaa taatusti paljon viihdykettä ja ajattelemisen aihetta.
